

[H. K. Sørensen.]

10 øre for de 2 dage. Jeg tror, det er rigtigt, at vi endnu en gang mellem anden og tredje behandling undersøger disse ting og prøver, om vi kan finde en ændret affattelse, som vi kan være enige om i udvalget.

Der er vel også grund til at gå lidt nærmere ind på omkostningerne denne ordning vedrørende. Det forekommer mig, at vi skulle søge at komme lidt nærmere den sandsynlige omkostning. Vi har jo fastlagt den inden for visse grænser, men jeg tror, vi burde se at komme det lidt nærmere.

Vedrørende enkerens stilling er vi nået til den regel, at en enke, der gifter sig, kan få udbetalt 3 års rente. Hvis det ny ægteskab opløses ved død eller skilsmisse, kan direktoratet efter bedømmelse af den enkelte sag tildele enken renten igen, dog tidligst 3 år efter engangsbeløbets udbetaling. Jeg tror, vi her har glemt at fastsætte en tidsfrist. Man kunne vel tænke sig, at en kvinde, der bliver enke i 22-23 års alderen, kunne bevare denne ret i 50 år, altså indtil hun var 72 år; så er vi kommet noget ud over chancerne for, at hun indgår ægteskab igen. Ikke desto mindre tror jeg, at det ville være heldigt, om vi kunne indføre en grænse for denne bestemmelses varighed, f. eks. 10 år. Det er også noget, vi må se på.

Jeg vil i øvrigt gerne om dette spørgsmål for mit eget personlige vedkommende sige, at denne både-og løsning, man her har fået, ikke tiltaler mig. For det første burde retten til igen at opnå renten efter min mening først indtræde 3 år efter det nye ægteskabs opløsning, vel endda med tillæg af den tid, det nye ægteskab har varet mindre end 3 år.

Der var under behandlingen et forslag fremme om, at enker, der stod for at skulle indgå nyt ægteskab, kunne vælge mellem at få engangsbeløbet, 3 års rente, udbetalt ved ægteskabets indgåelse eller at kunne oppebære rente igen ved ægteskabets opløsning. Det var i og for sig mere tiltalende, men bekymringen for, at der skulle mangle

den nødvendige fasthed hos den enke, for hvem ægteskabet vinkede, var for stor hos udvalgets medlemmer, og vi er altså havnet i den bestemmelse, som vi i fællesskab har stillet forslag om. Jeg håber imidlertid — dette er dog en helt personlig betragtning — at det ikke skal være umuligt ved den fortsatte udvalgsbehandling at trænge igennem med en ordning, der rummer færre formynderelementer end den nu foreslåede.

Uanset disse ting, som efter mit partis og min mening er mangler, vil min gruppe stemme for lovforslaget. Vi gør det ud fra den betragtning, at vi som andre grupper har tillagt det en særlig betydning, at man om dette forslag, der rummer et så stort socialt moment, kunne arbejde en enighed frem, og vi er under behandlingen i udvalget blevet bestyrket i denne beslutnings rigtighed. Det har jo vist sig, at vi taler samme sprog, og at vi alle kender de preære forhold vedrørende anmeldelse fra arbejdspladser, tilfældenes art og deres betydning. Vi har meget vel fra de forskellige sider kunnet anlægge samme vurdering af det, man kalder de bulne fingres tilfælde, ligesom vi har kunnet se problemet vedrørende de ulykkestilfælde, der sker på vejen til og fra arbejde. Vi har ikke kunnet — og vel heller ikke skullet — løse det i en lov som denne, men vi har erkendt lægernes vanskeligheder ved udstedelse af erklæringerne. Netop dette spørgsmål har været af største betydning under diskussionen om udformningen af bestemmelsen vedrørende karensdagene, og jeg henviser til de bemærkninger, jeg før gjorde om, at det stadig vil kunne være tvivl underkastet, om vi har fundet den helt rigtige løsning.

Det er med tak til alle sider inden for udvalget, at vi slutter arbejdet inden anden behandling. Vi ønsker dog, at udvalget mellem anden og tredje behandling i enighed må kunne nå endnu et skridt frem mod den helt rigtige løsning, som det sømmer sig i denne sag.

De kommunistiske underændringsforslag vil vi stemme imod.